

Blackbourn & Gries' Ingeniører havde fast Ophold i Dresach.

Per havde lejet sig ind hos en gammel Sadelmagerenke, der boede omtrent midt i Byen i et bruntjæret Bjælkehus med Sten paa Taget og en halvlukket Svalegang ud mod Dalen. Han havde her to meget rummelige, men mørke og lavloftede Værelser i det øvre Stokværk og havde indrettet sig ganske feltmæssigt, hvad der ikke forøgede Værelsernes Hygge. Trods sin næsten pertentlige Ordenssans og sin Trang til Velvære manglede han ganske Evnen til selv at skabe Hjemlighed omkring sig, — det var, som om hans egen Fredløshed straks prægede de Rum, han flyttede ind i. Fra Arbejdsværelset gik der en Dør ud til Svalegangen, og de første Aftener efter Ankomsten stod han længe derude, hyllet i sin Rejsekappe, og saae henover den mørke, dystre Slugt op paa »Hoher Goll«'s maanebeskinnede Snemarker. Dybt under ham bruste Floden; han kunde med Øjet følge dens uregelmæssige Løb gennem det store Sten-Kaos, der hist og her belystes af Vagtblus for at betegne de Steder, hvor om Dagen Dynamitarbejderne var beskæftigede.

Synet af dette et Naturlunes vilde Ødelæggelsesværk og de omstændelige Beretninger om Rædselsnatten, som han allerede den første Dag fik at høre af sin Værtinde og andre af Byens Folk, havde gjort et dybt Indtryk paa ham. Den ned-